

Élet, élet

ЖИЗНЬ, ЖИЗНЬ

1

Se rágalom, se méreg nem talál
Utat szívembe. Rossz előjelekkel
Nem számolok. A földön nincs halál.
Mindenki, minden halhatatlan. Nem kell
Rettegni a haláltól, légy akár
Ifjú, akár vén. Létünk fénysugár,
Halál, sötétség nincs is e világon.
A tengerparton állunk, emberek,
S én társak közt, előkészítve hálóm,
Várom közelgő öröklétemet.

2

Ha lakjátok a házat – ép marad.
Én bármely évszázadba eltalálok,
És felépítem benne házamat.
Ezért ülik körül fiúk, leányok:
Háznépetek az én asztalomat –
S közös az asztal unokának, vénnek:
Jövendőt vált valóra a jelen,
És mind az öt fénylő sugár tiétek,
Ha kezemet magasba emelem.
A múlt minden napját kulcscsontjaim még
Támasztják, mint a bányát ácsolat,
Felmértem az időt, akár a mezsgyét,
S megmásztam, mint magas hegyormokat.

3

Méretre választottam századot,
Vonultunk délre, szállt a füst kavargón;
Burján füstölt; tücsök pajkoskodott,

Elég nekem tulajdon öröklétem,
Hogy vérem folyjon századokon át,
S hogy leljek egy biztos, meleg szobát,
Fizetségül feláldoznám az életem,
De szálló tűje cérnaként vezet,
A nagyvilágon végig engemet.

[← Előző](#)
[Következő →](#)